

Р Е Ш Е Н И Е

№ 27

София , 11.05.2020 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Върховният касационен съд на Република България, второ наказателно отделение, в съдебно заседание на седемнадесети февруари две хиляди и двадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ : Елена Авдева

ЧЛЕНОВЕ : Жанина Начева

Теодора Стамболова

при секретар Илияна Рангелова и в присъствието на прокурора Ивайло Симов изслуша докладваното от съдията Елена Авдева наказателно дело № 26/ 2020 г.

Производството по делото е образувано на основание чл. 346, т. 1 от НПК по жалба от подсъдимия Е. Н. чрез неговия защитник - адвокат С. П. от АК - [населено място], против решение № 209 от 14.11.2019 г. по внохд № 370/2019 г. на Пловдивския апелативен съд.

В жалбата се сочи, че решението е постановено в нарушение на материалния закон и е явно несправедливо.

Касаторът намира, че въззивният съд е нарушил чл. 93, т. 8 от НК, като е приел, също както първата инстанция, че извършеното престъпление разкрива изключително висока степен на обществена опасност не само на деянието, но и на дееца. Акцентира също така върху добрите характеристични данни на подсъдимия и акцесорното му участие в инкриминираната дейност.

С тези основни аргументи отправя искане за прилагане на закон за по-леко наказуемо престъпление по чл. 195, ал. 2 от НК с корекция на обема наказателна принуда.

Алтернативно в жалбата се поддържа оплакване за прекомерна тежест на определената санкция лишаване от свобода, която не е била е съобразена с многобройните смекчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства. На това основание се настоява за определяне на наказание по реда на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК като по-благоприятен за подсъдимия.

В съдебното заседание пред касационната инстанция подсъдимият и неговия защитник адвокат М. поддържат жалбата по изложените съображения.

Прокурорът пледира жалбата да бъде оставена без уважение.

Заявява, че предходните съдебни състави са приложили правилно закона и са отмерили справедливо наказание.

Върховният касационен съд, второ наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите на чл. 347, ал. 1 от НПК, установи следното:

Пловдивският окръжен съд с присъда № 51 от 04.06.2019 г. по нохд № 475/2019 г. признал подсъдимия Е. Н. за виновен в това, че в периода 05.07.2018 г. до 07.07.2018 г. в [населено място] и в [населено място], при условията на продължавано престъпление, в немаловажен случай след предварителен стговор с И. К., чрез унищожаване на прегради, здраво направени за защита на имот - банкови А. терминални устройства (банкомати), с използване на моторно превозно средство – лек автомобил „Ф. Г. 4” и по специален начин – предизвикване на обемен взрив чрез възпламеняване на горивокислородна смес, направил опит и отнел парична сума в размер на 292 880 лева от владението на две юридически лица, без съгласие на ръководствата им, с намерение противозаконно да ги присвои, като кражбата е в особено големи размер и представлява особено тежък случай, поради което и на основание чл.196а във връзка с чл. 195, ал. 1, т. 3, т. 4 и т. 5 във връзка с чл. 194, ал. 1 и чл. 26, ал. 1 от НК и във връзка с чл. 58а, ал. 1 от НК и чл. 54 от НК му определил наказание десет години лишаване от свобода, което намалил с една трета до шест години и осем месеца лишаване от свобода, търпими при първоначален строг режим, с приспадане на времето, през което подсъдимият е бил задържан в хода на процеса.

Е. Н. бил осъден също така да заплати на гражданския ищец „Б. Д.” ЕАД, [населено място], сумата 20 425 лева, представляваща обезщетение за причинените от престъплението имуществени вреди, ведно със законните лихви от деня на увреждането.

В тежест на подсъдимия били възложени и сторените по делото разноски, включително 105 лева за преводач в съдебната фаза.

Пловдивският апелативен съд, с решение № 209 от 14.11.2019 г. по внохд № 370/2019 г. потвърдил изцяло първоинстанционната присъда.

Касационната жалба срещу така постановения въззивен акт е неоснователна.

1. Следва да се отхвърли искането да отпадне квалификацията признак особено тежък случай поради ниска степен на обществена опасност на дееца.

Предходната инстанция е изложила убедителни съображения защо не приема тази позиция на защитата на подсъдимия.

В обжалваното решение е отделено значително място за коментар на изтъкнатите и пред настоящата инстанция позитивни характеристични данни за Е. Н. – чисто съдебно минало, млада възраст (21 години), трудова ангажираност, стремеж да продължи образованието си, изразено разкаяние за стореното. Всички те са обсъдени заедно с останалите данни за личността на подсъдимия, демонстрирани чрез съдържанието на извършеното престъпление и представляващи самостоятелен елемент от квалификацията по чл. 93, т. 8 от НК. Обстоятелствата по делото, установени чрез диференцираната процедура по чл. 371, т. 2 от НПК, показват, че въпреки календарно малкия си житейски опит, Е. Н. е изградил престъпни наклонности и умения, обслужващи сложна криминална активност. Като начало той закупил лек автомобил ”Ф. Г. 4”, но отказал да се легитимира като собственик или упълномощено да го управлява лице. След това предприел действия да се затъмнят стъклата му и заедно с И. К. участвал в няколкократна смяна на номерата. Двата извършили и взривяване на двата банкомата в С. и П.. Много организирано и последователно Н. се освободил от уличаващи го вещи – облекло и регистрационни табели, а по-късно се включил и в обмяната на част от откраднатите пари от левове в евро. Установеният от съда синхрон в действията на съучастниците и проявената от Н. настойчивост и инициативност опровергават направеното от защитата възражение, че той, поради наивност, бил подведен от по-възрастния К..

Фактът, че при задържането у подсъдимия са намерени само 680 лева от общо откраднатите от банкомата в [населено място] 215 050 , релевиран от защитата като „заниженост на користната цел”, обуславящ ниска степен на обществена опасност, принципно е ирелевантен. Умисълът на подсъдимия за извършването на квалифицирана кражба е обективиран в система от последователни действия, които не

поставят под съмнение както субективните му представи относно общественотоопасните последици на деянието, така и волята за настъпването им. Укриването на основната част от откраднатото (доколкото не е установено къде са средствата от взривения банкомат) по никакъв начин не подкрепя версия за дълбоко разкаяние и стремеж към минимизиране на вредите от престъплението, чието настъпване не е било силно желано поради изтъкнатата „заниженост на користната цел”.

Несподелимо е и тълкуването, което защитникът прави на решението на Н. да прибере средството за престъплението – лекия автомобил „Ф. Г.” два дни след кражбата. Напротив, този факт свидетелства за особена дързост и самонадеяност, допускащи всякакви рискове при реализиране на престъпни намерения, което, прочее, се разкрива и чрез данните за превишената скорост, с която подсъдимият шофирал на територията на страната – 210 км/ч, 164 км/ч, 170 - 180 км/ч. в грубо нарушение на легалните ограничения.

Изтъкваните от защитата смекчаващи обстоятелства касаят основно поведението на подсъдимия в сферата на личния живот, която не предполага колизия с правото на собственост, защитавано от 196а от НК. Материалните затруднения, които Е. Н. изпитвал, не са го поставили в екзистенциална безизходица, поради което не влияят съществено върху укоримостта на поведението му.

Ето защо предходните съдебни състави законосъобразно са преценили, че степента на обществена опасност, както на деянието, така и на дееца, определят случая като особено тежък по смисъла на 93, т.8 от НК и са дали точна квалификация на деянието.

2. Несподелимо е и искането за намаляване на наложената санкция и определянето ѝ съгласно чл. 55, ал. 1 от НК.

Веднага следва да се изтъкне, че след прилагане на чл. 58а, ал. 1 от НК съдът е отмерил наказание лишаване от свобода за срок от шест години и осем месеца, което е под най-ниския предел от десет години, предвиден в чл. 196а от НК. По този начин е реализирана претендираната от защитата възможност за санкциониране под легалния минимум, предвидена в чл. 55, ал. 1 от НК.

Независимо от това и в отговор на жалбата настоящият състав не съзира предпоставки за приложение на чл. 55, ал. 1 НК. Смекчаващите обстоятелства, установени от съда и отново изтъкнати пред настоящата инстанция, не са нито многобройни, нито разкриват изключителност, за да обусловят несъразмерност дори на най-лекото, предвидено в закона наказание. Всички те, включително младата възраст

на подсъдимия, са били отчетени по най-благоприятен за него начин при индивидуализация на санкцията и тя е съобразена с превалиращото им значение. Тук е мястото да се вметне, че възрастта сама по себе си в обтекаемите граници на младост, зрелост и старост, не би следвало да влияе върху строгостта на наказанието, ако с нея не се свързани конкретни изводи за степента на обществена опасност на деца и за възможностите за неговото поправяне и превъзпитание

В рамките на служебния контрол, произтичащ от чл. 124 от Конституцията на РБ, за груби нарушения на основни принципи в процеса касационната проверка констатира, че подсъдимият е осъден да заплати 105 лева разноски за преводач пред първата инстанция в нарушение на чл. 189, ал. 2 от НПК. Въззивният съд неправилно е възприел присъдата в тази част, като е счел, че тази сума е изключена от задълженията на осъдения. Напротив, тя присъства изрично в диспозитива на присъдата, редом с всички дължими по чл. 189, ал. 3 от НПК разноски. Това очевидно противоречие между въззивния и първоинстанционния акт може да бъде отстранено чрез коригираща намеса на касационната инстанция.

Водим от горното и на основание чл. 354а, ал. 1, т. 1 и т. 4 от НПК Върховният касационен съд, второ наказателно отделение,

Р Е Ш И:

ИЗМЕНЯВА решение № 209 от 14.11.2019 г. по внохд № 370/2019 г. на Пловдивския апелативен съд, като отменява потвърдената с него част от присъда № 51 от 04.06.2019 г. по нохд № 475/2019 г. на Пловдивския окръжен съд, с която подсъдимият Е. Н. е осъден да заплати сумата 105 (сто и пет) лева разноски за преводач в хода на съдебното производство.

Оставя в сила решението в останалата част.

На подсъдимия да се предостави писмен превод на настоящето решение на руски език.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.